

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Θ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 6 ΙΟΥΝΙΟΥ 1931

ΑΡΙΘ. 23

ΑΙ ΕΝ ΛΑΜΠΕΘ ΤΟΥ 1930 ΕΝΩΤΙΚΑΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΙ

ΑΓΓΛΙΚΑΝΩΝ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Δυσκολίαι άλλης φύσεως

[Ζ]

Ἐπιτὸς ὅμως τῶν ἀνωθι ἡ ἐξ ὀρθοδόξων καὶ ἀγγλικανῶν κοινὴ ἐπιτροπὴ ἔχει νὰ προσκρούσῃ καὶ εἰς ἄλλης φύσεως δυσκολίας κατὰ τὴν προσπάθειαν αὐτῆς πρὸς ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, συνίστανται δὲ οἱ ἄλλαι δυσκολίαι αὗται πρῶτον μὲν εἰς τὸ ὅτι αὐτοὶ οὗτοι οἱ πρὸς ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ὀρθοδόξων καὶ ἀγγλικανικῆς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐργαζόμενοι ὁμολογοῦσιν ὅτι ἡ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία φέρει τὸν προτεσταντικὸν χαρακτήρα ἐν τῇ δογματικῇ αὐτῆς διδασκαλίᾳ, ἔπειτα δὲ εἰς τὸ ὅτι ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους οἱ ἀγγλικανοὶ τόσον ὀλίγην σημασίαν ἀποδίδουν εἰς τὰ κατὰ μέρος δόγματα τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ὥστε εἶνε πρόθυμοι νὰ συμφωνήσωσι μετὰ παντὸς χριστιανοῦ εἰς οἰανδήποτε Ἐκκλησίαν ἢ ὁμολογίαν ἀνήκοντες, καὶ νὰ κηρύξωσι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν καὶ τὴν μυστηριακὴν κοινωνίαν μεθ' οἰασδήποτε Ἐκκλησίας προτεσταντικῆς ἢ μὴ προτεσταντικῆς.

Ὁρθοδόξους ἐνδιαφερομένους μὲν ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως, ἀλλ' ὁμολογοῦντας ταυτοχρόνως ὅτι ὑφίσταται ἐν τῇ δογματικῇ διδασκαλίᾳ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ὁ προτεσταντικὸς χαρακτήρ, ὁ ὁποῖος καὶ δυσκολεῖται τὴν ἔνωσιν, ἔχομεν νὰ παρουσιάσωμεν τοὺς ἑξῆς: *Πρῶτον* τὸν ἐν Λονδίῳ μ. ἀρχιεπισκοπὴν Μιχ. Κωνσταντινίδην ὁ ὁποῖος ἐν ἀνταποκρίσει του πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» λέγει σὺν ἄλλοις ὅτι αἱ μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ ἀγγλικανῶν διαφοραί, κατὰ τὴν γνώμην του, δεόν νὰ ἐκλείψωσι «δι' ἀπομακρύνσεως τῆς ἀγγλικανικῆς (Ἐκκλησίας) ἀπὸ τῶν προτεσταντικῶν δοξασιῶν, αἱ ὁποῖαι μέχρι τοῦδε χαρακτηρίζουν μέγα μέρος τῶν ἀνηκόντων εἰς αὐτὴν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν» («Ἐκκλησία» τοῦ 1930 σελ. 253). Εἶνε γνωστὸν πόσον οὗτος ἐνδιαφέρθη κατὰ τὴν τελευταίαν φάσιν τῆς μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ ἀγγλικανῶν ἐνωτικῆς προσπαθείας, καὶ ὅτι ὁ νῦν Κανισβουρίας προσφωνῶν τοὺς ὀρθοδόξους ἀντιπροσώπους ἐν Λάμπεθ εἶπε περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶνε γνωστὸς καὶ ἐκτιμώμενος παρὰ πολλῶν ἐξ ἡμῶν (τῶν ἀγγλικανῶν δηλ.). *Δεύτερον* τὸν μητροπολίτην Βουκοβίνης Νεκτάριον ὁ ὁποῖος εἰς τὰς ἰδιαιτέρας συνεδριάσεις τῶν ὀρθοδόξων ἐν Λονδίῳ, ἔνθα διετέλεσεν ἀντιπρόσωπος τῆς ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ λόγου ὄντος περὶ τοῦ μέτρου τῆς ἐνώσεως μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ὀρθοδόξου καὶ ἀγγλικανικῆς, τὸ ὁποῖον θὰ ἤδύνατο νὰ ἐπιδιωχθῆ, συντάσσεται μὲ τὴν γνώμην τῆς

ἐπιδιώξεως ἀπλῆς μόνον ἐπαφῆς τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ οὐχὶ ἐνώσεως «διότι εἶνε μὲν, λέγει, πόθος ἡμῶν ὅλων ἡ ἔνωσις, ἀλλ' εἶνε μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν» («Πάνταινος» 1930, σελ. 587) ἢ μεγάλη διαφορὰ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐνταῦθα εἰς τί ἄλλο συνίσταται ἢ εἰς τὸ γνωστὸν γεγονός ὅτι οἱ ἀγγλικανοὶ εἶνε προτεστανταὶ τῆς πλέον ἔστω μετριωτέρας μορφῆς; *Τρίτον* τὸν ἅγιον Θωασιζῶν, ὅστις ἀναλαμβάνων νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν τῶν ἀγγλικανῶν, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν δυσκολίαν τῆς ἐνώσεως, λέγει, ὅτι παρ' αὐτοῖς «ἀντιθέτοι δογματικῶς τάσεις, ἢ σχολαί, ὅπως ἦδη ὀνομάζουσιν αὐτάς, συμβιβάζονται ὑπο μίαν ἐξωτερικὴν ἐνότητα» («Πάνταινος» τοῦ 1930 σελ. 608) ἀλλ' αἱ τάσεις αὗται ἢ σχολαί δὲν εἶνε αὐταὶ αἱ παρὰ πάντων συνήθως χαρακτηριζόμεναι ὡς περισσότερον ἢ ὀλιγώτερος προτεσταντισμοῦ; Διότι οὗτε παρὰ τοῖς ὀρθοδόξοις οὗτε παρὰ τοῖς ρωμαιοκαθολικοῖς εἶνε δυνατόν νὰ εὑρῇ τις μεταξὺ τῶν ἐπισκόπων ἢ τῶν θεολογούντων ἀντιθέτους δογματικὰς τάσεις ἐπὶ θεμελιωδῶν δογματικῶν μόνον παρὰ τοῖς προτεστανταῖς τοῖς ἄνευ τῆς Ἰερᾶς παραδόσεως δογματίζουσιν εὐρίσκει τις τάσας τὸν ἀριθμὸν Ἐκκλησίας, ἢ τάσεις, ἢ σχολάς, ὅσοι εἶνε καὶ οἱ ἐγκριώτεροι τῶν παρ' αὐτοῖς θεολογούντων. *Τέταρτον* τὸν Μακαρίτην Α. Διγμήτην Κυριακὸν ὅστις τὸν προτεσταντικὸν χαρακτήρα τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἀποδεικνύει κατὰ τὸν μὴδεμίαν ἐπιδεχόμενον ἀντίρρησην ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐτοῦ περὶ ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας μελέτη (θεολογικαὶ διατριβαί σελ. 163) ἔνθα κατὰ τὸν πειστικώτερον τρόπον ἀποφαίνεται ὅτι ἡ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία εἶνε ὁ τρίτος κύριος τύπος τοῦ προτεσταντισμοῦ παρὰ τὸν λουθηρανικὸν καὶ τὸν καλβινικόν. *Πέμπτον* καὶ τελευταῖον τὸν ῥῶσον ἐπίσκοπον Χρυσανθόν, ὅστις δι' ὅσων ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ «ὁ χαρακτήρ τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ ἡ ἱστορικὴ αὐτοῦ ἐξέλιξις» περὶ ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας γράφει ἀποδεικνύει ἀναντίρρητον τὴν ἐκ τοῦ προτεσταντισμοῦ προέλευσιν τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν κατ' ἀρχὴν προτεσταντικὸν χαρακτήρα αὐτῆς καθὼς καὶ τὸ ὅτι αὕτη εἶνε τρίτος τύπος τοῦ προτεσταντισμοῦ ἰδιορρυθμὸς (μετ' ἄφρασις ἐκ τοῦ ρωσικοῦ ὑπὸ Ἄθαν. Πιπέρα ἐν Κων)πόλει).

Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἀγγλικανοὶ δὲν δυσκολεύονται νὰ ὁμολογήσωσι ὅτι προτεσταντίζουσι ἐν τοῖς δόγμασιν αὐτῶν. Οὕτω, *πρῶτον* ὁ ἐπίσκοπος Γκόαρ ἐν Κων)πόλει, προσφωνῶν τὸν πατριάρχη Μελέτιον ἐν συνεδρίᾳ τοῦ πανορθοδόξου συνεδρίου, ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία «δὲν ἔμεινε ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τῆς λουθηρανικῆς καὶ καλβινικῆς ὁμολογίας»

(πρακτ. και ἀποφ. πανορθοδ. συνεδριον σελ. 87). Ὁ αὐτὸς ἐπίσκοπος Γκόργ περαιτέρω ὁμιλῶν περὶ συνεννοήσεων ἐπὶ τῇ βίβασι τῶν «ἄρων μυστηριακῆς ἐπικοινωνίας» πρὸς ὀριστικὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ὀρθοδόξου και ἀγγλικανικῆς ὁμολογεῖ, ὅτι «ἐπάρχουσι πολλαὶ δυσκολαὶ εἰς τὸ δογματικὸν και τὸ μυστηριακὸν μέρος» (αὐτόθι) δὲν εἶνε ὁμολογία αὐταὶ ἐκ μέρους τοῦ κυριωτέρου θιασώτου τῆς μεθ' ἡμῶν ἐνώσεως, ὅτι οἱ ἀγγλικανοὶ προτεσταντίζου ἐν τοῖς δόγμασιν αὐτῶν; *Δεύτερον* αὐτὸς ὁ ἐπίσκοπος Γκλουστρερ, ὅστις προηγήθησεν (ὡς ἀνωτέρω εἰδομας) τῆς εἰκοσιπενταμελοῦς μικτῆς ἐξ ὀρθοδόξων και ἀγγλικανῶν κληρικῶν συνδιασκεψέως περὶ τῶν δογματικῶν σχέσεων τῶν Ἐκκλησιῶν ὀρθοδόξου και ἀγγλικανικῆς, ἐξέδωκε κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Χριστιανικὴ ἐνότης», τὸ κεντρικὸν σημεῖον τοῦ ὁποῖου εἶνε ἡ περὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς ἀντιλήψις αὐτοῦ. Κατὰ τὸν σεβ. Χαίντλαμ ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ εἶνε διαδοχὴ ἀξιώματος, και οὐχὶ λόγῳ χειροτονίας» (*Ἐκκλησία» τοῦ 1930, σελ. 372). Διὰ τῶν γραφομένων του τούτων ὁ ἐπίσκοπος Γκλουστρερ ἀντιπίπτει πρὸς ὅσα ἐδήλωσεν ὡς πρόεδρος τῆς συζητήσεως μετὰ τῶν ὀρθοδόξων ἐπιτροπῆς δὲν θέλει νὰ εἴπῃ ὅτι οἱ ἀγγλικανοὶ προτεσταντίζου και εἰς αὐτὴν τὴν περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερωσύνης δογματικὴν διδασκαλίαν, εἰς ἣν μόνη οἱ φιλενωτικοὶ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καταφεύγουσι συνήθως διὰ νὰ εὕρωσι σοβαρὸν ὁπωσδήποτε σημεῖον ἐπαφῆς και ἀφετηρίαν και βῆσιν πρὸς διαπραγματεύσιν και ἐλπίδα ἐπιτυχίας τῆς μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἐνώσεως; Ὅταν και εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον δὲν πλησιάζῃ πρὸς τὴν ὀρθόδοξον ἀντιλήψιν ἡ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία, ἀλλὰ τόσον καταφώρως, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἐπισκόπου Γκλουστρερ, προτεσταντίζει, τότε ποῖον ἀρὰ γὰρ ἐκ τῶν ἄλλων δογμάτων τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας θὰ ἠδυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς ὀρθοδόξῳ ὁπωσδήποτε και ἱκανὸν νὰ χρησιμεύσῃ ἡμῖν ὡς σημεῖον ἐπαφῆς και ἀφετηρία και βῆσις πρὸς διαπραγματεύσιν τοῦ ζητήματος τῆς ἐνώσεως μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν; *Τρίτον* ὅτι ἡ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία εἶνε προτεσταντικὴ, ἡ ἀκριβέστερον εἰπεῖν, ὅτι εἶνε ὁ τρίτος κύριος τύπος τοῦ προτεσταντισμοῦ παρὰ τὸν λουθηρανικὸν και τὸν καλβινικόν, μαρτυρεῖ ἐπιπλέον και αὐτὴ ἡ παρουσία και ἡ συνεργασία ἐν τῇ αὐτῇ Ἐκκλησίᾳ τριῶν τάσεων ἢ σχολῶν, ἧτοι τῆς ἄνω Ἐκκλησίας (High Church) τῆς Κάτω Ἐκκλησίας (Low Church) και τῆς τρίτης τῆς μέσον τούτων ἱσταμένης, ἧτις προσπαθεῖ τὰς δύο ἀκρότητας νὰ συμβιβάσῃ. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ Κάτω Ἐκκλησία εἶνε προτεσταντίζουσα, ἀντιτίθεται δὲ ταύτῃ ἰσχυρῶς ἡ Ἄνω Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας ἡ δογματικὴ διατύπωσις και ἡ λατρεία καταβάλλεται προσπαθεῖ νὰ προσεγγίξῃ ἐπὶ μᾶλλον και μᾶλλον πρὸς τὴν Καθολικὴν ἢ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἐὰν ἐρωτηθῶσιν οἱ τῆς Κάτω Ἐκκλησίας ἀν προτεσταντίζου ἢ καθολικίζου, πάντως ἀνεπιφυλάξως θὰ βεβαιώσουν, ὅτι προτεσταντίζου και ὁμως αὐτοὶ ἀπαρτίζου τὸ ἡμισυ τῆς ἀγγλικανικῆς

νικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ζητεῖ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

(Συνεχίζεται)

† Ο ΛΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

ΔΩΡΕΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ψαλτῆς και Ἐθαγγελίου.

Ὁ Σεβ. Ἐλασσῶνος κ. Καλλίνικος ἐδωρήσατο πρὸ τινος εἰς τὸ θεολογικὸν σπουδαστήριον χειρόγραφον κώδικα πολλοῦ λόγου ἀξίον. Ὁ κώδιξ εἶνε εὐρεθὲς ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐν τῇ διαλελυμένῃ μονῇ Σπικρμὸς ἀποτελεῖται ἐκ φύλλων ἀριθμηθέντων ὑπ' ἡμῶν 100 (0,27×0,20), φέροι δὲ στάχων εὐραίνην μετὰ φύλλων πινακίδων και δύο θυλακωτῶν ὡν μόνον ἴχνη σώζονται. Ὁ κώδιξ περιέχει τοὺς 150 ψαλμοὺς τοῦ Δαβὶδ διηρημένους εἰς 20 καθίσματα (φυλ. 3α—181α) ἔπειτα δὲ 10 ᾠδὰς (φυλ. 181α—198β). Τὸ ἀρχικὸν γράμμα ἐκάστου ψαλμοῦ και ἐκάστης ᾠδῆς ἐγχρωμον οὐχὶ ἀξίας λόγου τέχνης.

Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρου χειρογράφου ἐδωρήσατο ὁ Σεβ. Καλλίνικος και ἐντυπον Ἐθαγγέλιον φέρον τὴν ἐπιγραφὴν «Τὸ θετον και ἱερὸν Ἐθαγγέλιον» και ἐκδοθὲν «Ἐνετίησιν παρὰ Χριστοφόρῳ τῷ Ζανέτῳ νεωστὶ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας διορθωθὲν και ἐντυπωθὲν ἔτει τῷ ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας ἀφ' ἧς». Τὸ ὅλον ἔργον ἀποτελεῖται ἐκ 15 τετραδίων ἠριθμημένων ἐν τῇ κάτω φῶ τῆς ἀρχῆς ἐκάστου τετραδίου διὰ τῶν γραμμάτων α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. και ο και περιέχει τὰς περικοπὰς τῶν εθαγγελίων τῶν ἀναγνωσκομένων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Ἐκ τινος σημειώσεως χειρογράφου ἐν τέλει φαίνεται ὅτι τὸ Ἐθαγγέλιον τοῦτο «ἔπρωσιλωσεν ὁ Θεόδωρος τοῦ μουσιορίγματος (;) εἰς τὴν ἀγία Τροιάδα τοῦ στωποῖνου» (;)

Ἡ θεολογικὴ σχολὴ λαθεῖσα γνῶσιν τῆς νέας ταύτης δωρεᾶς ἀνέθεσεν εἰς τὸν κοσμητόρα αὐτῆς, ὅπως δι' ἐπιστολῆς ἐκφράσῃ τῷ Σεβασμιωτάτῳ Ἐλασσῶνος κ. Καλλίνικῳ τὴν ἀπειρον αὐτῆς εὐγνωμοσύνης.

Κ. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

Περὶ ἐκφορᾶς τῶν ἐκδημούντων

Πρὸς τὸν εὐσεβῆ κληρὸν και λαὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως

Πολλὰ ὄθεν ἔχει περιέλθει εἰς τὴν ἀκοὴν ἡμῶν ὅτι κατὰ τὴν ἐκφορὰν τῶν πρὸς Κύριον ἐκδημούντων ἀδελφῶν λαμβάνουσι χώραν ἀποπὰ τινος συνεπειᾶ τῶν διαφόρων γνωμῶν και ἀξιώσεων, αἵτινες ἐκάστοτε ἐγείρονται, εἴτε ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν τῶν νεκρῶν, εἴτε ἐκ μέρους μερικῶν αὐτοκλήτων τελεταρχῶν, εἴτε και ἐκ μέρους ἄλλων τινῶν κύκλων, οἱ ὅποιοι νομίζουσιν

δτι παραβλάπτονται τὰ ἐμπορικὰ αὐτῶν συμφέροντα, ἐὰν ἡ ἐκπορὰ τῶν νεκρῶν δὲν λάβῃ τὴν πλέον δυνατὴν ἀνὰ τὴν πόλιν διαδρομὴν καὶ ἐπίδειξιν. Εἰς ὅλους τούτους τοὺς λίαν ἡμῖν ἀγαπητοὺς χριστιανοὺς καθήκον ἡμῶν ἐκρίναμεν νὰ ὑπενθυμίσωμεν δτι ὁ Χριστιανισμός, ὡς θρησκεία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἀπλότητος, δὲν δύναται νὰ στέρξῃ καὶ νὰ εὐνοήσῃ τὰς ματαίας ἐπιδείξεις ἐν οὐδεμιᾷ γραμμῇ τῆς ζωῆς τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ καὶ πολὺ περισσότερον ἐκ καιρῷ θανάτου καὶ κατὰ τὴν ἐκπορὰν τῶν πρὸς Κύριον ἐκδημούντων ἀδελφῶν. Ὡς τὰ πάντα ὀφείλουσι νὰ γίνωνται ἐν σεμνῷ καὶ ἀνεπιδείκτῳ πένθει καὶ ἐν πάσῃ ἀπλότητι· εἶνε, φρονούμεν, ἀρκετὸν διὰ τοὺς συγγενεῖς τοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημούντος ἢ διὰ προγραμματῶν καὶ τοῦ τύπου ἀναγγελία τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἢ ἐν πάσῃ εὐλαβείᾳ καὶ τάξει ἐκκρίσεις αὐτοῦ ἐκ τοῦ οἴκου, ἐν ᾧ ἀπέθανεν, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἢ ἐν αὐτῷ ἀπόδοσις τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καθιερωμένων καὶ ἢ ἐκεῖθεν μεταφορὰ τοῦ νεκροῦ εἰς τὸ κοιμητήριον, διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ. Τὸ νὰ περιφέρεται ὁ νεκρὸς, ὁ ἄπνους πλέον καὶ ἀναίσθητος, ἀνὰ τὰς ρύμας καὶ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως πρὸς ἐπίδειξιν τῶν στεφάνων καὶ εἴ τινων ἄλλων κοσμικῶν ἐκδηλώσεων, ὡς καὶ ἡ διὰ τῶν καταστημάτων, ἐργοστασίων καὶ λοιπῶν κτημάτων καὶ τόπων τῶν ἀσχολιῶν αὐτοῦ διαμετακρίσεις τοῦ νεκροῦ ὄχι μόνον ματαία καὶ ὅλως ἀσκοπος ἐλέγχεται, ἀλλὰ καὶ ἀντικρὺς κεῖται πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀφορμὴν παρέχουσα εἰς ἔξαψιν τοῦ πάθους τῆς λύπης καὶ ἀνανέωσιν τῶν θρήνων, τὸ ὑπερβάλλον τῶν ὁποίων παρουσιάζει τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τοῦ νεκροῦ ὡς μὴ ἔχοντας ἐλπίδα ἀναστάσεως καὶ ζωῆς αἰωνίου. Δι' ὅλα ταῦτα προτρεπόμεθα πατρικῶς τοὺς εὐλαβεστάτους ἐφημερίους τῆς καθ' ἡμᾶς ἰ. μητροπόλεως καὶ τῶν εὐσεβῆ λαὸν ὅπως ἀποφεύγωσιν ὡς εἰδόντες καὶ προλαμβάνωσι τὰς ἐπιδείξεις κατὰ τὰς κηδείας κομίζοντες ἀπὸ τοῦ οἴκου εἰς τὸν ναὸν καὶ ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸ κοιμητήριον διὰ τῆς κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ἐκασταχοῦ ἐφημερίων συντομωτέρας ὁδοῦ τοὺς πεφλημένους αὐτῶν νεκρούς, ἵνα καὶ ἐν τούτῳ δοξάζηται τὸ ὑπερῦμνητον ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐλπίδος ἡμῶν, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν».

Ἐν Χριστῷ εὐχέτης πάντων ὑμῶν

† Ὁ Σύρου, Τήνου, Ἀνδρου, Κέας καὶ Μήλου

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Σπουδαῖον γεγονός.

Ὁ ὑπὸ τῆς Ἱ. Δ. Συνόδου πρωτόβουλος καταρτισμός δεκαμελοῦς ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου αὐτῆς πρὸς μελέτην τῶν προβλημάτων τῆς κατηχητικῆς παρ' ἡμῖν δράσεως καὶ τῆς ἐφεξῆς κατηχητικῆς δεοντολογίας ἀποτελεῖ γεγονός

ὡς σπουδαῖον ἐν τῇ πράξει τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἄξιον ἰδίας ἐξάσεως. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους ἐπισκοπεῖ ζωηρῶς τὸ σύγχρονον περιβάλλον καὶ διαδηλοῖ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀνταποκριθῇ ὡς αὐτῇ δύναμις πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Ἡ εἰς προγενεστέρους χρόνους ἄγνωστος πύκνωσις τοῦ κηρύγματος, τῆς ὁποίας κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα παριστάμεθα μάρτυρες, ἡ ἐν εὐρυτάτῃ κλίμακι φιλόπτωχος αὐτῆς δράσις καὶ ὁ ἄλλος ὡργανωμένος φιλανθρωπικὸς αὐτῆς ὀργανισμὸς ὡς καὶ ἡ περὶ ἧς λόγος μέριμνα περὶ ἐπιστημονικῆς συστηματοποιήσεως τοῦ ἐπ' αἰσίοις ἀπὸ τῶν ἐγῶν διαπλουμένου παρ' ἡμῖν κατηχητικοῦ ἔργου, ἀποτελοῦσιν ἰσάριθμα εὐόαινα τεκμήρια οὐ μόνον ὀρθῆς διαγνώσεως τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀναγκῶν τῆς συγχρόνου κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ ἐμπραγμάτων ἐφέσεως πρὸς πλήρωσιν αὐτῶν κατὰ τὸ ἐνόν. Ἡ ἰδιάζουσα μάλιστα προσοχὴ τῆς Ἱ. Δ. Συνόδου εἰς τὸ κατηχητικὸν τοῦ λαοῦ ἡμῶν πρόβλημα, συμπίπτουσα πλήρως πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ἐφέτος συγκληθέντος ἐνταῦθα πανελληνίου συνεδρίου τῶν θεολόγων σχετικὴν εὐχὴν καὶ πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν προσπάθειαν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τὴν ἐκδηλωθεῖσαν διὰ τῆς προκηρῦξεως τοῦ Χαιρωνιδείου διαγωνίσματος περὶ συντάξεως δοκίμου κατηχητικῆς πραγματευομένης τὴν ἱστορίαν αὐτῆς καὶ τὴν μεθοδικὴν δεοντολογίαν, ἡ ἐξειδικιασμένη, λέγομεν, αὐτῇ προσοχῇ δηλωθεῖσα εἰς σύστασιν ἐπιτροπῆς, ἢς μετέχουσι πλὴν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ οἱ σπουδαιότεροι παρ' ἡμῖν παράγοντες τῆς κατηχητικῆς κινήσεως, ἐγγυῶνται τὴν πρόσεχὴ ρύθμισιν τοῦ κατηχητικοῦ ζητήματος κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐπιστημονικῆς κατηχητικῆς.

Δοκιμασία

Τὰ ἐν Ἰσπανίᾳ πρῶτον καὶ ἐν Ἰταλίᾳ σχεδὸν ἀμέσως μετὰ ταῦτα σκληρῶς βίαιοπραγηθέντα κατὰ τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κλήρου αὐτῆς ἀποτελοῦσι μεγάλην δοκιμασίαν διὰ τὴν μεγάλην ταύτην ἐκκλησίαν τοῦ δυτικοῦ κόσμου. Καὶ γενικῶς μὲν ἐφ' ὅσον ἡ ἐκκλησία ἐμπολιτεύεται μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ἐν τοῖς κρατικοῖς τῶν ὀρίοις ὑπὸ τὰς τοῦ κόσμου ἀνθρωπίνως συνθήκας ἐπόμενον ἦτο νὰ συστροβιλισθῇ ἐν τῇ τελευταίᾳ πολεμικῇ λαίλαπι καὶ νὰ μὴ μείνῃ ἀμέτοχος τῶν μεταπολεμικῶν ἀνωμαλιῶν. Ἄλλ' ἐὰν αἱ μεταπολεμικαὶ σελίδες τῆς συγχρόνου ἱστορίας τῶν διισταμένων μεγάλων ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐσημείωσαν περιπετείας δεινάς, ὁποῖαι αἱ ἐν Ρωσίᾳ καὶ αἱ τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου διὰ τὴν μὲν, αἱ ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ διὰ τὴν δέ, εἶνε ἀναντιρροητον ὅτι διαφορώτατοι ὑπῆρξαν οἱ λόγοι τῶν δοκιμασιῶν τῶν. Καὶ ἐν μὲν Ρωσίᾳ, μετὰ τὴν ἐπιπράτησιν τοῦ σοβιετικοῦ νομμουνισμοῦ ὅστις τυγχάνει ριζικῶς ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν

θηροσκείαν ἐν γένει ἐπιμένον ἦτο ὅτι αὐτὴ θὰ ἐκρηθούσετο κατ' ἀρχὴν ἐκτὸς νόμου καὶ ὅτι ἐκ παντὸς τοῦτου θὰ ἐπρεπε νὰ ἀφανισθῆ ἵνα μείνη κήριος τοῦ παδίου ὁ ὀλιστικός πραγματισμός τοῦ κομμουνισμοῦ. Πι δὲ ἄλλο ἀναμένετο ἐν Κωνσταντίνῳ μετὰ τὴν τελευταίαν φάσιν τῆς ἑλληνοτουρκικῆς συγκρούσεως εἰμὴ ἡ ἐπιβιοχθεσία ἐπὶ τοῦ ροσουργισμοῦ ἀμαρτυροῦ τοῦ γοήτρου τοῦ Ἐθνικοῦ Κέντρου, τὸ ὅποσον μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ βυζαντινοῦ κράτους ὀπήξε διὰ τὸν δευτέρονον ἑλληνομέν, ἀλλὰ καὶ διὰ πάντας τοὺς ἐπὶ τῆς περιουρίας τῆς μητρῆς Ἐκκλησίας ὁδοδόξους ἐν τῇ Βαλκανικῇ λαοὺς τὸ ζώπυρον τῆς διατηρήσεως καὶ τῆς μελαρόσης ἀναγεννήσεως καὶ σχεδὸν πλήρους αὐτῶν ἀνοικαστάτασως; Αἱ δοκιμασίαι ὅμως τῆς γωραμῆς Ἐκκλησίας ὀφείλουται εἰς λόγους τόσον πασιγνώστους ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς, ὥστε πᾶσα ἀληθῶς χριστιανικὴ ψυχὴ νὰ εὐχεται ὅπως ἡ μεγάλη αὕτη Ἐκκλησία, ἀπερνομένη δια παντὸς τὰς κοσμικὰς ἀδείας τάσεις ἐνοστερνοισθῆ τὸ γνήσιον τοῦ Χριστιανισμοῦ πνεῦμα καὶ ἐπιδιώξη τοὺς πνευματικὸς τῆς Ἐκκλησίας σκοποὺς διὰ μέσων καὶ μεθόδων πνευματικῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς δύο τακτικὰς συνεδριάσεις κατὰ τὴν λήξασαν ἐβδομάδα ἐξετάσασα διάφορους δικηητικὰς ὑποθέσεις.

—Τὴν παρελθούσαν Κυριακῆν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν προέστη ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ τῆς ἐπιτελείου ἑορτῆς τῆς «Χριστιανικῆς Ἐνώσεως τῶν Ὀρθοδόξων Ἀθηναίων», ἣς τὰ μᾶλλον πολυπληθέστατα συνέδραμον εἰς αὐτῆς, ἔψαλλον δὲ διάφορα ἱερὰ ἄσματα. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπαντήσας εἰς προσφώνησιν τοῦ γραμματέως τῆς Ἐνώσεως ἀπηύθυνε πατρικὰς συμβουλὰς εἰς τὰ μᾶλλον αὐτῆς καὶ συνεχάρη ἐπὶ τῇ ἑορτῇ.

—Μετὰ μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου Ὁμοθυμίας ἐτελέσθη μεγαλοπρεπεστάτη ἑορτὴ τῶν κατηχητικῶν σχολείων Ἀθηναίων ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων. Τὸ θέαμα τῶν ἀπειροπληθῶν μικρῶν παιδῶν καὶ αἱ ψαλμοῦδιαι αὐτῶν ὑμνολογούντων τὸν Θεὸν ὑπήρξαν εἰς ἄγρου συγκινητικῶν, πολλοὶ δὲ γονεῖς καὶ ἄλλοι πιστοὶ ἐπλήρου ἀσφυκτικῶς τὸν ναόν. Τὴν ἑορτὴν παρεκολούθησαν ὁ σεβ. μητροπολίτης Κασσαυδρείας, ὁ καθηγητῆς κ. Μπρατσιώτης, ὁ προϊστάμενος καὶ ἱκανὰ τῶν μελῶν τῆς ἀδελφότητος «Ζωῆ». Μετὰ τὴν ὑπὸ τινος τῶν θεολογῶν ὁ διπλάτων φηρομένην ἔαθεσιν τῶν πεπραγμένων τῶν κατηχητικῶν σχολείων Ἀθηναίων, τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Παλαμιωτοπούλου ἀνακρίσεσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ διδασχθέντος διαγωνισμοῦ, τὰ ἱερὰ ἄσματα καὶ ποιήματα τῶν μαθητῶν. ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος λαβὼν τὴν λόγον ἐξῆρε τὴν σημασίαν τοῦ ἔργου τῶν κατηχητικῶν σχολείων, ἰπιδείξας, πρὸς τοὺς ἄλλοις, ὅτι ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ ἦτο ἀκμαίων τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, διότι ἐγίνετο συστηματικὴ κατήχησις τῶν πιστῶν καὶ ἐκφράσας τὴν ἐλπίδα, ὅτι, ἐάν, τοῦ Θεοῦ εὐδοκούντο, προαχθῆ καὶ

ἐπεκταθῆ τὸ ἔργον τῶν κατηχητικῶν σχολείων καὶ ἵκασαν τὴν Ἑλλάδα, ἐξ' αὐτῶν καὶ δι' αὐτῶν δύνοται νὰ προέβη ἡ ἀναγέννησις ἡ θρησκευτικὴ τῆς ἑλληνικῆς κοινωτίας, ἐπῆρει δὲ καὶ ἐπηυλόγησε τοὺς θεολόγους τῆς «Ζωῆς» καὶ τὴν ἀδελφότητα αὐτῶν διὰ τὸν ὑπὲρ τῶν κατηχητικῶν σχολείων ἔργον.

Ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τοῦ σεβ. Κασσαυδρείας μετέβη εἰς τὸ ναόν τῆς «Ζωοδόχου Πηγῆς» ἕνεκα ἐτελεῖτο ἡ ἐπέτειος ἑορτὴ τῶν «Χριστιανικῶν Ἐνώσεων». Ὁ ναὸς ἦν καταμεστωμένος ἀπὸ τῶν πλῆθους καὶ τῶν μελῶν τῶν ἐνώσεων, ἵνα ὑπὸ τῆς ὀδηγίας τοῦ ἀδελφ. Ἀγγέλου Νησιώτου ἔψαλλον τὰ ἱερὰ ἄσματα τῆς Πεντηκοστῆς. Ἐβίλησαν διάφορα μᾶλλον τῆς Ἐνώσεως τῶν νέων ἀφελῶς ἐκθέσαντες τὸ ἔργον αὐτῶν, ὀμίλησαν ὁ πρῶτος τῶν Ἐνώσεων ἀδελφ. Ἀγγέλος, παραστήσας ὁ ἀδελφὸν γωραμῶν τὴν πορταὶν καὶ τὴν δρᾶν αὐτῶν καὶ πληροφορήσας ὅτι κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος θὰ τελεσθῆ ἡ ἑορτὴ ἐν τῷ ἱδιωκίτῳ κτιρίῳ τῶν Ἐνώσεων ἠνχαρίστησε θε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον διὰ τὴν πατρικὴν ὑπὲρ αὐτῶν μέριμναν καὶ προστασίαν. Ἀπαντήσας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέφρασε τὴν χαρὰν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ προόδῳ τοῦ ἔργου τῶν Ἐνώσεων καὶ ἐπῆρσε τοὺς ἐργάτας τοῦ Ἐδαγγελίου καὶ τὰ μέλη αὐτῶν, ἐκφράσας τὴν ἐλπίδα ὅτι μεγάλως θὰ συντελεσῶσιν αὐταὶ εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἀναγέννησιν τῆς ἑλληνικῆς κοινωτίας. Τὴν αὐτὴν ἐλπίδα ἐξέφρασε καὶ ὁ σεβ. Κασσαυδρείας, βαθύως συγκινηθεὶς ἐκ τῶν ἀφελῶν λόγων καὶ ἐκθέσεων ἰδία τῶν μελῶν τῆς Ἐνώσεως τῶν νέων. Τέλος ἠνχαρίστησε τοὺς ἱεράργους ὁ ἀντιπρόεδρος τῶν Ἐνώσεων ἀρχιμ. Προκόπιος Καλλιωνίτης χαριετηρίσας γωραμῶν τὸ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἐκκλησίας τελούμενον θρησκευτικὸν ἔργον αὐτῶν.

—Πρὸ τινος ὁ νέος μητροπολίτης Σύρου καὶ Τήνου κ. Φιλάρτος ὀργάνωσεν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς Σύρου ἄρταν, ὅστις ἀπέφερε πρὸς τὰς 60 χιλιάδας δραχμ. τὰς ὁποίας διένειμεν εἰς τοὺς ἀνέργους ἐργάτας καὶ τὰς ἀπύρους εὐκαρτείας, μᾶλλον δὲ ἐν τοῦ ποσοῦ ταύτου ἐχρημοσολήσας διὰ τοῦ φιλαλλημῶν καὶ πρὸς ἐνδύσιν τῶν ὀρφανῶν τῆς νήσου. Ὑπὲρ τῶν δωρεῶν τῶν ὁ σεβ. Ἱερίρχης ἐπέστειλε μεθ' ὄλου τοῦ κλήρου, παραστάτης καὶ τοῦ κ. τοῦ ἀρχοῦ καὶ τοῦ καθηγητικῶν σώματος, ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν μνημονεύσας τὰ ὀνόματα αὐτῶν καὶ ὀμιλήσας σχετικῶς πρὸς τὴν ἀξίαν καὶ τὴν δυνάμειν τῆς φιλαλλημῶν εἰς τὴν χριστιανικὴν κοινωτία.

—Ὁ σεβ. Σύρου ἐπιστέφθη ἐπισήμως τὸ γυμνασιον, τὰ φιλαλλημῶν ἱδρύματα τῆς νήσου, τὸ δικαστικὸν μέγαρον, καὶ τὰς φυλακὰς μετὰ τοῦ εἰσαγγελέου καὶ τοῦ τοῦ ἀρχοῦ, συσκέλευσε δὲ εἰς τὴν μητροπολίαν τοὺς ἱερεῖς τῆς νήσου καὶ ἀπηύθυνε εἰς αὐτοὺς τὰς δεούσας ὑπαθήσας πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν.

—Εἰς ἐπίσημον ἐάν βρῆφος βαπτισθὲν ἐξ ἀνάγκης ὑπὸ τῆς βίας ἐν τῷ αἵρι καὶ εἰτα χρισθὲν δι' ἁγίου Μύρου ὑπὸ τοῦ ἱερέως, ἀναγνόντος καὶ τὰς σχετικὰς τοῦ Μύρου εὐχὰς, ἐπιτρίπτηται νὰ ἀναβαπτισθῆ ἐν τῷ ὕδατι κατὰ τὴν κεκανονισμένην, ἐδόθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Σ.

νόδου ἢ ἀπάντησις ὅτι ἀναβαπτισμὸς δὲν ἐπιτρέπεται, δέον ἕως ὅπως ὁ ἱερεὺς ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ βρέφους τὰς ὑπολοιπὰς τοῦ βαπτίσματος εὐχάς.

— Ἡ Κοσμητεία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀπαντῶσα εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου διαβιβασθὲν αὐτῇ ἐγγραφον τοῦ Μακ. Πατριάρχου Σερβίας, προτείνοντος τὴν ἀνταλλαγὴν μαθητῶν τῶν ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Σερβίας, γνωρίζει αὐτῇ ὅτι εὐρίσκει λυσιτελεῖν τὴν πρότασιν τοῦ Μακ. Σερβίας. Ἡ δὲ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισε ν' ἀνατεθῇ τῷ Διευθυντῇ τῶν Ὁρησκευμάτων παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ κ. Α. Φιλιππίδῃ, ἵνα ποιηθῆται σχετικὴν πρότασιν τῷ Συμβουλίῳ τῆς Ῥωσικῆς Σχολῆς περὶ διαμονῆς καὶ σιτίσεως τῶν ἐν λόγῳ ξένων σπουδαστῶν ἐν αὐτῇ.

— Ὁ Σ. Μητροπολίτης Κορινθίας κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 23 Μαΐου, συμφώνως πρὸς τὴν ἐν προηγουμένῃ συνεδρίᾳ τῆς Ἱ. Συνόδου ληφθεῖσαν ἀπόφασιν, ἐξέθετο διὰ μακρῶν τὰς ἐν Ἀμερικῇ ἐνεργείας αὐτοῦ, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐκκλ. ἐνότητος, ὡς Ἐξάρχου τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου, καὶ ἀνέφερεν ὅτι, παρὰ τὰς παρουσιασθείσας δυσχερείας, ἐπετεύχθη ἡ ἀποκατάστασις τῆς τάξεως καὶ γαλήνης. Ἡ δὲ Ἱ. Σύνοδος ἐξέφρασε τὴν χαρὰν αὐτῆς διὰ τὸ ἐπιτευχθὲν ἔργον τῆς εἰρηνεύσεως τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας.

— Διὰ Ἀ)τος ἱεροκήρυξ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φωκίδος διωρίσθη ὁ Ἀρχιμ. Ἀνανίας Μάνος.

— Δι' ἔγκυκλιον αὐτοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου ἐ. ἔ. καὶ ὑπ' ἀριθμ. 767 πρὸς τὰς ἐνοριακὰς ἐπιτροπὰς τῶν ἐπαρχιῶν Καρδίτσης καὶ Φερσάλων, ὁ σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων ἐγνωρίσεν ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ὁρησκευμάτων διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 73461 τῆς 4 τρέχ. ἐγγράφου του ἀνεκοίνωσεν εἰς τὰς Ἱ. Μητροπόλεις ὅτι συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 397 γνωμοδοτήσῃ τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Νομ. Συμβούλου, ἐνόρ. ἐπιτροπὸς ἀπουσιάζων δὲν δικαιούται νὰ θέσῃ ἀναπληρωτὴν ὃν ἂν βούλεται, ἀλλ' οὔτε τὸν κατὰ σειράν ἀναπληρωματικόν, ἢ κλήσις τοῦ ὁμοίου κατὰ νόμον προϋποθέτει θέσιν κενουμένην· συντεπὼς τὸ Μητροπολ. Συμβούλιον δέον νὰ κηρύσῃ ἔκπτωτον τὸν ἀπουσιάζοντα ἐπιτροπὸν καὶ ἄνευ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 23 τοῦ ἀπὸ 17 Δεκεμ. 1923 Ν.Δ. γνωμοδοτήσεως τῆς ἐνόρ. ἐπιτροπῆς, ἥτις εἶναι μόνον ἀναφορικῆ ὡς πρὸς τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἐπιτρόπου, δεδομένου ὅτι αἱ ἐνόρ. ἐπιτροπαὶ συμφώνως τῷ ἄρθρ. 27 ὀφείλουσι ὑποχρεωτικῶς νὰ συνεδριάξουν ἅπαξ τῆς ἐπὶ ἐνορίας ἐν ἀπαρτίᾳ εὐρ σκόμηναι, ἐὰν δὲ ὁ διευθύνων ἀρνήται νὰ καλῇ εἰς συνεδρίασιν τὴν ἐνόρ. ἐπιτροπὴν, τὴν πρόσκλησιν δικαιούται νὰ κάμῃ ἐν οἴῳ δήποτε ἄλλο μέλος τῆς ἐπιτροπῆς, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰς διευθύνοντας τῶν ἄρθρων 493, 488 τοῦ Ποιν. Νόμου.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Ἰεζεκιὴλ κατὰ τὴν ἐνταῦθα διμερήσιν τὸν ἐπίτεχον, ὅπως οἰκόπεδον ἀνήκον εἰς τὸ ἁγίασμα κείμενον ἐν Καρδίτῃ παραπλεύρως τοῦ μητροπολιτικοῦ μετρίου ἀξίας ἑκατὸν χιλιάδων δραμῶν ἐκχωρηθῇ ἀπὸ δραμιῶν πέντε χιλιάδων, εἰς τὴν ἐν Καρδίτῃ στέλλοσαν Ἀθηναίαν πρὸς οἰκοδομίαν

Ἀαχῆς Σχολῆς μὴ ἐπιτροπομένης ἀνεγείρει τῆς δωρεῆν ἐκχωρήσειναι τὸ διωικ. συμβούλιον τοῦ ἀντιλόγου ἀνεγείθων ἐκτάξτως ἐξέφρασε τηλεγραφικῶς τὴν πρὸς τὸν σεβ. κ. Ἰεζεκιὴλ ἐγγνωμοσύνην του. Ὁ σεβασμιώτατος ἐδήλωσεν εἰς τὸν στέλλογον ὅτι τὸ ποσὸν τῶν δραμ. 5.000 θὰ καταβάλλῃ ἐξ ἰδίων.

— Κατὰ τὴν χθεσινὴν αὐτῆς συνεδρίαν ἡ θεολογικὴ σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου ἐξέλεξε κοσμητὸν αὐτῆς διὰ τὸ ἐπίθωρ πανεπιστημιακῶν ἐτος τῶν ἐκ τῶν καθηγητῶν αὐτῆς κ. Νικ. Λούβαρον.

— Ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐξελέγη τακτικὸν αὐτῆς μέλος διὰ τὴν γ' τάξιν ὁ ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς θεολογικῆς σχολῆς κ. Α. Μπαλάτος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐν τινι ναῷ ἀνήκοντι εἰς τὴν ἐν Κιέβῳ πατρι-αρχικῆν μερίδα αἱ ἀρχαὶ ἀνεκάλυψαν ἐπ' ἐσχάτων κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς οἰκοδομῆς αὐτοῦ μίαν κρύπτην ἐντὸς τοῦ τοίχου, ἐν τῇ ὁποίᾳ εὐρίσκοντο διάφορα ἐκκλησιαστικὰ σκεύη μεγάλης ἀξίας. Μεταξὺ αὐτῶν φέρεται ὑπάρχον καὶ εὐαγγέλιον ἀργυρόδετον, εἰκόνες κεκοσμημέναι διὰ λίθων πολυτίμων, ἅγια ποτήρια καὶ σταυροὶ χρυσοὶ κτλ. Ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας, ὁ διάκονος καὶ ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος εἰς ἣν εἶχε παραδοθῆ ὁ ναός, ἐτέθησαν ὑπὸ κράτησιν.

— Ἐκ Βίλνας ἀγγέλεται ὅτι αἱ σοβητικαὶ ἀρχαὶ διέλυσαν τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν τῆς Λευκο-Ρουθηνίας, συσταθείσασιν τῷ 1924 ἐν τῇ πόλει Μογιλέφ, ὡς λόγος δὲ τῆς διαλύσεως προεβλήθη ὁ συνήθης καὶ πρόχειρος: ἀντεπαναστατικὴ στάσις τοῦ κλήρου καὶ ἐθνικιστικὴ δράσις τῆς ἐν λόγῳ ἐκκλησίας.

ΡΩΜΑ· Ἱ· ΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τῇ 15 παρελθόντος μηνὸς Μαΐου ἐτελέσθη ἐν τῷ Βατικανῷ τελετῇ, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν πλῆρη τοῦ Πάπα Πίου τοῦ 11ου μετὰ πλείστον ἐκ τῶν παρ' αὐτῷ καρδιναλίων, καὶ πολλοὶ ξένοι καθολικοὶ, ἀνώτεροι κληρικοὶ, ἀποσταλέντες ἐπὶ τούτῳ ἀπὸ τὰς χώρας ἐνθα ἐδρεύουσιν ἵνα ἀκούσῃ διὰ τοῦ στόματος τοῦ θρησκευτικοῦ τῶν ἀρχηγῶν τὸ περιεχόμενον παπικῆς ἐγκυκλίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Quadragesimo anno». Ἡ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ συνέλευσις τοῦ καθολικοῦ κλήρου σκοπὸν εἶχε νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τὸν Πάπαν, ὅπως ἐκθέσῃ τὰς ἀντιλήψεις του ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων ἃς εἶχε προγενεστέρα ἐγκύκλιος τοῦ Πάπα Λέοντος ΙΓ', ὑπὸ τοῦ τίτλου «Rerum Novarum», ἐξαπολυθείσα πρὸ 40 ἐτῶν, ἥτις ἔθιγε πλῆρη τῶν θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν ζητημάτων, ὡς τὸ τῆς βελτιώσεως τῆς θέσεως τῆς ἐργατικῆς τάξεως ἐν τῇ κοινωνίᾳ, παρέιχε δὲ συμβουλὰς καὶ κατευθύνσεις ἐπὶ τοῦ καλιτέρου τρόπου τῆς πνευματικῆς ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκονομικῆς ὀργανώσεως τοῦ κόσμου, πάντοτε ἐννοεῖται, ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελίου καθοριζομένων μεγαλων γενικῶν τῆς Ἐκκλησίας κανόνων. Πλῆρη τῆς γνώμης ὅμως ἦν θὰ ἐξέφραζεν ὁ Πάπας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ταύτης ἐγκυκλίου, ἐπωφελέθη τῆς εὐκαιρίας ἵνα ἀναλύσῃ καὶ τὴν νέαν ἰδικὴν του ἐγκύκλιον, ἥς τὴν ἀπόλυσιν ἐπιβάλλουσι, κατ' αὐτόν, ἢ ἕκτοτε ἐξέλιξιν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πραγμάτων καὶ ἰδεῶν. Ὁ Πάπας ὀμίλων ἐνώπιον μικροφώνου καὶ ἀναλύων τὴν νέαν αὐτοῦ ἐγκύκλιον, Ἰταλιεῖ,

γαλλιστί και γερμανιστί, ανέφερεν ἐν ἀρχῇ τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῆς προηγουμένης ἐγλυκκλίου «Rerum Novarum», ἅτινα συνοφρίζονται εἰς τὴν ἐπιρροὴν τὴν ὁποίαν ἔκτοτε ἀπέκτησαν αἱ ἀρχαὶ τοῦ καθολικισμοῦ ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν καὶ ἐργατικῶν ζητημάτων συντελέσασαι εἰς τὴν ἐπικράτησιν πνεύματος μείζονος δικαιοσύνης, συνάμα δὲ εἰς τὴν ἐξυψώσιν τῆς ἠθικῆς τῆς λαϊκῆς καὶ ἐργατικῆς τάξεως, ἀποκτησάσης συνείδησιν τῆς ἀξίας αὐτῆς καὶ τοῦ ρόλου ὃν δύναται νὰ παίξῃ ἐν τῇ κοινῇ ζωῇ. Ὁ Πάπας εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῆς ομιλίας του διεκδικεῖ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῆς πλήρη, τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον τῆς ἐπεμβάσεως καὶ ἀναμίξεως εἰς τὰ κοινωνικὰ πράγματα οἷον τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας, προχωρῶν καὶ μέχρι τοῦ σημείου νὰ ὑποστηρίξῃ ποῖα τὰ ὄρια τῆς ἰδιοκτησίας καὶ ποῖα δικαιώματα περιορισμοῦ ταύτης δύναται νὰ ἔξασκῇ τὸ κράτος. Εἰς τὸ τρίτον μέρος τῆς ἐγκυκλίου ἐκτίθενται ἀπόψεις περὶ τῆς οικονομικῆς καταστάσεως τοῦ κόσμου, περὶ τῶν σοσιαλιστικῶν ἰδεῶν καὶ τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας ἣτις, εἶπε, τοσαύτας συνεσώρευσε καταστροφάς, συμπεραίνει δὲ ὅτι αἰτία τῆς σημερινῆς δεινῆς κρίσεως εἶνε κυρίως ἡ προσήλωσις τῶν ἀνθρώπων μόνον εἰς τὰ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ ὄχι μία ἀνωτέρα ἀντίληψις τῶν πραγμάτων μᾶλλον ἠθικῆ καὶ πνευματικῆ ἢ ἐκθύμως συνιστᾷ. Συνοφρίζων τὰς ἰδέας του ὁ Πάπας λέγει: Προσευχή, δρᾶσις, αὐτοθυσία. Ἐκ τούτων ἡ μὲν προσευχὴ συνδέει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεὸν οὗ τὴν βοήθειαν ἐπικαλεῖται ἡ δὲ δρᾶσις ἀφορᾷ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ κοινωνίᾳ, τόσον εἰς τὸν ἰδιωτικὸν ὅσον καὶ εἰς τὸν δημόσιον βίον· τέλος δὲ ἡ αὐτοθυσία εἶνε πολλάκις ἀναγκαία, ἐπιτρέπουσα εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐξυψοῦται καὶ νὰ ἐξαγνίζεται θυσιάζων τὸν ἑαυτόν του ἢ τὰ ἰδικά του συμφέροντα χάριν τῶν γενικῶν. Ἐάν, ἐπιλέγει ὁ Πάπας, οὕτω πολιτευῶνται οἱ ἄνθρωποι, πολλὰ ἀδικία θὰ ἀρθῶσι, θὰ ἐπικρατήσῃ δέ, ὡς ἐλπίζει, εὐημερία, ἣτις ἐγκρατεῖα οὐχὶ εἰς τὴν πάλιν τῶν τάξεων, ἀλλὰ εἰς τὴν ἐν πνεύματι χριστιανικῶ μεταξὺ ἀλλήλων συνεργασίαν.

— Μεταξὺ τῶν φασιστικῶν κύκλων γνωσθέντος, ἐκ δημοσιευθέντων ἐγγράφων, ὅτι τὸ γνωστὸν θρησκευτικοπολιτικὸν σωματεῖον «Καθολικὴ Θράσις», εἰς ἡ ἀνήκον ἐνεργὰ μέλη τοῦ λαϊκοῦ κόμματος καὶ οὐτινος προῖστατο ὁ Γερεῆς δὸν Στοιφροσο, εἰς τὸν σφοδρότερον ἀντιπάλῳ τοῦ φασισμοῦ, ἐπὶ τὸ πρόσχημα θρησκευτικῆς προπαγάνδας ὁργάνωσε καθ' ἅπασαν τὴν χώραν τμήματα καθαρῶς πολιτικῶ χαρακτῆρος στρεφόμενα κατὰ τοῦ νῦν κρατοῦντος ἐν Ἰταλίᾳ καθεστώτος, ἐσημειώθη ἀπὸ τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Μαΐου ζωηρὰ ἐξέγερσις κατὰ τοῦ Βατικανοῦ. Φοιτητὰ καὶ ἐργάται ἐπετέθησαν κατὰ τῆς ἔδρας τοῦ ἐν λόγῳ σωματείου, βιαιοπραγίαι ἐγένοντο κατὰ κληρικῶν, ἀπέπειραι ἐμπροσθεῖν ἐπισκοπικῶν μερῶν. Ξενητὰ εἰς τὰς οἰκίας διακεκομμένοι μελῶν καὶ εἰς τὰ κεντρικὰ γραφεῖα τῆς «Καθολικῆς Θράσεως» ἐπὶ τῆς ἀστυνομίας καὶ κατασχέσεις ἐγγράφων, καὶ τῶν κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ἐκδοθέντων φύλλον τοῦ «Ρωμαίου Παρατηρητοῦ» ὡς ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Βατικανοῦ, ἀπαγορεύσεις τῶν συνελεύσεων τῶν μελῶν τοῦ σωματείου καὶ ἄλλα παρόμοια.

Οἱ ἐν τῷ Βατικανῷ κηρύττοντες πλαστὰ τὰ δημοσιευθέντα πρακτικὰ τῆς συνελεύσεως τῆς «Καθολικῆς Θράσεως» ἐχαρακτήρισαν τὴν στάσιν ταύτην τὴν φασιστικὴν ὡς ἀντικληρικὴν. Ἐδημοσίωσαν δ' ἐν ὄργῳ τὸν κατάλογον τῶν βιαιοπραγιῶν τῶν φασιστῶν κατὰ τῶν μελῶν τῶν λαϊκῶν ὁργανώσεων λαϊκῆ δ' ἐγκυκλίως ἐντέλλεται εἰς τοὺς ἐπισκόπους νὰ ἀναλάβωσι αὐτοπροσώπως τὴν ἐποπτεῖαν καὶ τὴν ἡγεσίαν τῶν ὁργανώσεων τῆς «Καθολικῆς Θράσεως» κατὰ τὰς ὁδηγίας τῆς ἀγ. Ἐδρας. Ἡ ἀστυνομία περαιτέρω προέβη εἰς τὸ κλείσιμον πάντων τῶν κέντρων τοῦ σωματείου, καὶ τὴν διάλυσιν τῶν συνεδρίων τῶν «καθολικῶν ἐπολιτικῶν» τῶν μὴ ἐξαρτηθέντων ἀπ' ἐθείας ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ φασιστικοῦ κόμματος ἢ τοῦ ἐθνικοῦ συνεδρίου τοῦ «Μπαλλίλια», ὃ δὲ Πάπας ἀνέστειλε τὸν διορισμὸν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ κατὰ τὸν ἐκστρατιῶν τῆς ἐκτοταστηρίδος τοῦ ἀγ. Ἀντωνίου τῆς Παδοῦνης, ἐπὶ πλέον δὲ ἀνέκοψε τὰς προπαγάνδας τοῦ συνεδρίου τῆς Ἐλθαριστίας καὶ ἀπηγόρευσε πᾶσαν ἐξ τῶν ναῶν λιτανεῖαν καθ' ἅπασαν τὸ κράτος. Ἐν τῇ μεταξὺ ἀρξαμένῳ διαπραγματεύσει μεταξὺ κυβερνήσεως καὶ Βατικανοῦ ἐπῆλθεν ἀνακομὴ τῶν ἀρσβαίων δημοσίων ἀντεγγλήσεων τῶν διεξαγομένων ταῖς στήλαις ἰδίως τῆς φασιστικῆς ἐφημερίδος «Ἀβόρο φασίστα» καὶ τοῦ «Ρομ. παρατηρητοῦ», δηλᾶ σάντων ῥητῶς ὅτι ἀναστῆλλουσι τὴν πολεμικὴν τῶν ἵνα μὴ διαταραχθῶσιν αἱ μεταξὺ τῶν ὑπερθύνων συνηνοήσεις. Ἡ σύγκρουσις αὕτη ἐχαρακτηρίσθη ὡς πρωτοφανὴς εἰς τὰ χρονικὰ τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης.

— Ἀφ' ἧς ὁ Πάπας Πλοῖα' ἐνόμισεν ὅτι ὄφειλε νὰ τοῖσι τὸν κινδύνον τῆς ἐν Ἰταλίᾳ προτεσταντικῆς προπαγάνδας, αἱ προσκείμεναι πρὸς τὴν ἐκκλησίαν Ρώμης ἐφημερίδες ὡς καὶ τὰ ἐνοριακὰ φύλλα ἐκήρυξαν δριμὺν πόλεμον κατὰ τοῦ προτεσταντισμοῦ. Ἐκτὸς τούτου διαλέξεις ἀντιπροτεσταντικαὶ διωργυθῆσαν, ἐπιθέσεις καὶ ὕβρεις κατὰ τῶν ἡγετῶν αὐτοῦ ἐσημειώθησαν, τὸ δ' ἐπίσημον τοῦ Βατικανοῦ ὄργανον «Osservatore Romano» ἐπανειλημμένως ἐχαρακτήρισε τὸν ἐν Ἰταλίᾳ προτεσταντισμὸν ὡς «λαθρεμπόριον» ὑπαγόμενον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν νόμων τοῦ ἰταλικοῦ κράτους ἐφ' ὅσον πλὴν τῆς θρησκευτικῆς ἐνότητος ἀπειλεῖται καὶ τῆς πατρίδος ἐνότητος. Εἰς κύκλον διαλέξεων κατὰ τοῦ προτεσταντισμοῦ ἐν Μιλάνῳ εὐτος ἐχαρακτηρίσθη ὡς ὁδηγὸς ἀμέσως εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν ἀθεῖαν, ὡς συναφῆς πρὸς τὸν ὀρθολογισμὸν καὶ τὸν μηδερνισμόν. Ὁ καρδινάλιος Schuster ἀπέλυσε ἐγκυκλίον ποιμαντορικὴν ἐν ἣ σημειῖ τὸς ἐκ τῆς προτεσταντικῆς προπαγάνδας κινδύνους. Ἡ λατινικὴ ἐφημερίς «Italia» προτρέπει τὰς πολιτικὰς ἀρχὰς νὰ ἴσσωσι χαλινὸν εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ προτεσταντικὴν προπαγάνδα, αἱ αὐτὰ δὲ ἀντιπροτεσταντικὰ κραυγὰ ἀκούονται καὶ ἐν Βολωνίᾳ, Γενούᾳ καὶ Σικελίᾳ. Ὁ προτεσταντικὸς κόσμος ἐμβλέπει εἰς ὅλην ταύτην τὴν δρᾶσιν μίαν ἐκστρατεῖαν μεθοδικὴν ἐπὶ τῇ θρησκείᾳ προκαθωρισμένον σχεδίου, ἐπιπροσθέτουσι ὅμως ὅτι οἱ νέοι ἰταλικοὶ νόμοι προστατεύουσιν, κατὰ

ροπον λίαν αποτελεσματικόν πᾶσαν ἐν τῷ κράτει
θησκευτικὴν μειονότητα κατὰ τῶν ἀξιώσεων τοῦ
Βατικανοῦ, ἐφ' ὅσων πᾶσαι αἱ γνωσταὶ θρησκεῖαι ἀνε-
πλήρωθησαν νόμῳ ἴσαι καθ' ἅπασαν τὴν ἐπικράτειαν.

— Ἡ Α. Α. ὁ Πάπας προέβη εἰς τὴν χειροτονίαν
ἐπίσκοπῶν διὰ τοὺς ἐν Πολωνίᾳ πολυαριθμούς ολαύους
ἐπιπέρας ἐπισκόπου, ὅστις καὶ ἀπεστάλη ἐκεῖσε ὡς «ἀπο-
στολικὸς ἐπισκέπτης» τῶν ἐν Πολωνίᾳ ολαύων τοῦ
ἐξαρτητοῦ ρυθμοῦ. Τιοιοῦτος ὀνομάσθη ὁ Νικό-
λαος Τσαρνέτσκη. Ἡ χειροτονία αὕτη καὶ ὁ διορι-
σμός ἐγένοντο ὑποκείμενον ζωηρῶν καὶ ἐμπεριστα-
τωμένων σχολίων ἐν Πολωνίᾳ καὶ ἀλλαχού καὶ ἀφορ-
μὴ ἐπερωτήσεων ἐν τῇ πολωνικῇ βουλῇ. Τὸ διάβημα
τοῦτο τοῦ Βατικανοῦ κρίνεται ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν
18 τοῦ μεταξὺ Πολωνίας καὶ Βατικανοῦ κογκορδά-
του καὶ γόνιμον εἰς ζημίας εἰς βάρος τῆς ἀξιοπρεπεί-
ας τῆς πρώτης ὡς καὶ ἀφορμὴ ἐπιδεινώσεως τῶν καὶ
ἄλλως τεταμένων σχέσεων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ διαφόρων
θρησκευτικῶν κοινοτήτων. Ἄλλ' ἐναντίον τοῦ διορι-
σμοῦ τοῦ ἐν λόγῳ ἐπισκόπου ἀντέστη καὶ ἡ δημοσία
πολωνικὴ γνώμη. Εἰς πλήθος ἐφημερίδων καὶ περιο-
δικῶν ἐδημοσιεύθησαν ἄρθρα μακρὰ ὑποδεικνύοντα ὅτι
ἡ δρᾶσις αὐτοῦ ἐν Πολωνίᾳ θὰ συνταράξῃ τὴν ὅπως
δηποτε εἰρηνικὴν συμβίωσιν πρὸ πάντων τῶν δύο
πολυπληθεστέρων ἐν τῇ χώρᾳ Ἐκκλησιῶν, ἥτοι τῆς
λατινικῆς καὶ τῆς ὀρθοδόξου. Διότι ἡ ὅλη δρᾶσις τοῦ
ἐπισκόπου Τσαρνέτσκη θὰ κατευθυνθῇ ἐπὶ ζημίᾳ τῆς
δευτέρας, οὕτω δὲ ὁ μεταξὺ τῶν δύο ἐκκλησιῶν ἐνδο-
πολωνικὸς ἀγὼν θὰ παροξυνθῇ εἰσερχόμενος εἰς κρί-
σιμον φάσιν, πάντῃ ἀδικαιολογητῶς δυναμένην νὰ
παράσχη πράγματα εἰς τὸ πολωνικὸν κράτος. Ὁ διο-
ρισμός οὗτος κρίνεται ὡς νέα ἀποφασιστικὴ καὶ συ-
στηματικώτερα ἔφοδος τοῦ Βατικανοῦ κατὰ τῆς ἐν
Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

— Μετὰ τὴν εἰς τὸν προτεσταντισμὸν προσχώρησιν
τοῦ ἐπισκόπου τῆς ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας Δρος Jules
Garrett μετὰ διαμονὴν ἐν Ρώμῃ ἐπὶ ἓν ἔτος, ἡ
«Evangelista» σημειοῖ ἄλλην, τὴν τοῦ Δρος Eichen,
ρωμαϊκοῦ ἱερέως καὶ προῖσταμένου τῆς γερμανικῆς
λατινικῆς ἐν Φλωρεντίᾳ κοινότητος.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὸ σπουδαιότερον γεγονός τὸ ὅποιον συνεκέντρω-
σεν ὀλόκληρον τὴν προσοχὴν τῆς ἐν Ἀμερικῇ ἐπι-
σκοπιανῆς ἐκκλησίας ὑπῆρξεν ἡ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐπι-
τροπῆς τῆς Συνελεύσεως (General Convention
Committee) διατύπωσις τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὸν γάμον
ἄσθενος κανόνος. Ὁ ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ ἐπιτροπῆς ψηφί-
σθεις καὶ δημοσιευθεὶς κανὼν οὗτος προὔκάλεισε με-
γάλην αἰσθησιν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους κύκλους τὸ
μὲν ὡς ἐκ τῶν ἐπιφερομένων εἰς τὸ πρότερον ἰσχύον
γάμικόν δίκαιον μεταβολῶν, τὸ δὲ ἐνεκα τῆς μεγί-
στης σημασίας ἣν ἔχει ἐν γένει τὸ ζήτημα τοῦ γά-
μου καὶ τοῦ διαζυγίου καὶ διὰ πᾶσαν μὲν κοινωνίαν,
ἰδίως ὅμως διὰ τὸν ἀμερικανικὸν λαὸν κατὰ τὴν ση-
μερινὴν μάλιστα ἐποχὴν. Οἱ σπουδαιότεροί ὄροι τοῦ
νέου κανόνος εἶνε οἱ ἀκόλουθοι: Δὲν δύναται νὰ εὐ-
λογηθῇ γάμος ἐὰν μὴ προπαισασκευασθῶσι πρὸς τοῦ-
τον οἱ μελλόνυμφοι καὶ μὴ ἀποδέχωνται τὸ χριστιανι-
κὸν ἰδεώδες τοῦ γάμου. Ὁ γάμος διαλύεται δι' ἓνα

ἐκ τῶν ἀκολούθων λόγων ὑφισταμένων κατὰ τὸν
χρόνον τοῦ γάμου: ἔλλειψις ἀμοιβαίας ἐλευθέρως
συγκαταθέσεως· ἄωρον ἡλικίας· ἀδυναμία φυσικὴ τοῦ
ἐτέρου τῶν συζύγων· φρενικὸν νόσημα ἀχρηστεῖον
τὴν ὑγιᾶ νόησιν· παραφροσύνῃ· ὁμαιμία· συζυγικὴ
ἀπιστία· νόσοι γενετησ. ὀργάνων· διγαμία. Αὐταὶ καὶ
αἱ λοιπαὶ λεπτομέρειαι τοῦ κανόνος συζητοῦνται ζωη-
ρῶς ἐν τοῖς ἀμερικανικοῖς κύκλοις.

— Μεγάλῃ καὶ ζωηρᾷ ἐνδοεκκλησιαστικῇ κίνησιν πα-
ρητηρήθη κατὰ τοὺς ἐξ τελευταίους μῆνας μεταξὺ τῆς
λονδινεῖου νεολαίας, ἀπολήξασα εἰς δύο πολυαριθμούς
συγκεντρώσεις ἐν Albert Hall, κατὰ τὰς ὁποίας συ-
νῆλθον ἀνὰ 8,000 νέοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Τὸ
ἀποτέλεσμα τῆς κινήσεως ταύτης ὑπερέβη πᾶσαν προσ-
δοκίαν τῶν ὀργανωτῶν, διότι κατὰ τὰς διαμέσεις
συναθροίσεις πρὸς ἀκρόασιν ὠρισμένων διαλέξεων ἐκ-
κλησιαστικοθρησκευτικῶν, κατὰ χιλιάδας συνωστί-
ζοντο οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι. Ἐν τῷ συνόλῳ οἱ παρακο-
λουθήσαντες τὰς διαλέξεις ἀνῆλθον εἰς τριακοσίας
χιλιάδας.

— Ὁ ἐπιφανὴς ἐπίσκοπος πρώην Ὁξφόρδης καὶ πρύ-
τανις τῶν ἀγγλικανῶν θεολόγων Dr Gore μεταβὰς
ἐπ' ἐσχάτων εἰς Ἰνδίας ἐφθάσεν εἰς τὴν πόλιν Tra-
vancore, οἱ χριστιανοὶ τῆς ὁποίας λέγονται ἀπόγο-
νοι τῶν πρώτων μαθητῶν τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ. Οἱ
χριστιανοὶ οὗτοι ἀποτελοῦσι τὴν ἐν Ἰνδίας Συρια-
κὴν (Ἰακωβιτικὴν) Ἐκκλησίαν τῆς Μαλαβάρης
(«Orthodox Syrian Church of Malabar»), ἔχουσαν
πρωθιεράρχην τὸν Μάρ Διονύσιον. Ὡς σκοπὸς τοῦ
ταξιδίου τούτου τοῦ ἐπισκόπου Gore φέρεται ἡ με-
σολάβησις αὐτοῦ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν τούτων καὶ
τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν
ἐν τῷ μεταξὺ διαταραχθεισῶν ἀμοιβαίων σχέσεων.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ὁ κατὰ τῆς ἀνηθίκου φιλολογίας σύνδεσμος τῆς Γε-
νεύης καὶ ἡ «Δραῖσις»—σωματεῖον ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς
ὑγείας—τῆς αὐτῆς πόλεως παρεκάλεσαν δι' αἰτήσεώς των
τὴν διεύθυνσιν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀστυνομίας ὅπως
λάβῃ τὰ προσήκοντα μέτρα κατὰ τῆς ἀστυνομικῆς ἐφη-
μερίδος «Detective» ὡς καὶ κατὰ τῶν τοῦ αὐτοῦ εἶδους
ἄλλων (ἀστυνομικῶν) φύλλων, διότι θὰ ἦτο ἀνακολουθία
νὰ καταδιώκωνται μὲν τὰ πορνογραφικὰ καὶ καθ' ὅλου
ἀνήθικα φύλλα ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἐλβετίᾳ, νὰ ἀφήνωται
δὲ ἀνεπιτήρητα τὰ ἄλλα ἐκεῖνα δημοσιογραφικὰ ὄργανα,
ἅτινα τόσῃν φθορᾷ ἠθικῆν προξενοῦσιν εἰς τὴν νεο-
λαίαν διὰ τῶν περιπετειωδῶν ἀστυνομικῶν των μυθιστό-
ριων καὶ περιγραφῶν μὲ τὰς γνωστὰς ὑποβλητικὰς των
λεπτομερείας.

— Πρὸ τίνος συνεκροτήθη ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Chiches-
ter (Ἀγγλ.) ἑβδομαδιαῖον συνέδριον ἄγγλων καὶ γερμα-
νῶν θεολόγων ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐπισκόπου Chi-
chester. Τοῦ συνεδρίου μετέσχον οἱ καθηγηταὶ Dibelius,
K. L. Schmidt, H. Sasse, W. Stahlin, Banhofer, Raw-
linson, J. M. Creed, Dodd, Hoskyns, Bart καὶ Mozley, αἱ δὲ
συζητήσεις αὐτῶν περιεστράφησαν περὶ τὸ θέμα «Corpus
Christi», περιλαμβάνον τὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ
τῶν μυστηρίων. Αἱ γενόμεναι ἀνακοινώσεις θὰ δημοσι-
ευθῶσιν εἰς τὰ τεύχη τοῦ Ἰουνίου τῶν περιοδικῶν Theo-

logy» και «Theologische Blätter». Αἱ προηγηθεῖσαι δύο θεολογικαὶ συνδιασκέψεις εἶχον γεῖναι ἐν Canterbury και Eisenach, ὧν αἱ συζητήσεις ἐδημοσιεύθησαν ἤδη ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ και Γερμανίᾳ ὑπὸ τὸν τίτλον *Mysterium Christi* ὑπὸ τὴν ἐπιστολίαν τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Chichester και τοῦ κ. Deissmann. Τὸ 4ον θεολογικὸν συνέδριον θὰ συνέλθῃ ἐν Γερμανίᾳ.

—Τὸ Ἰνδικὸν κράτος τοῦ Ἰντάρ ἐφήρτισε νόμον ἀπογορεύοντα τὸν γάμον εἰς κοράσια κάτω τῶν 13 ἐτῶν και εἰς ἄνδρας κάτω τῶν 18, ὅς και εἰς ἄνδρας ἄνω τῶν ἐτῶν μετὰ γυναικὸς ἥτις δὲν εἶνε τοῦλάχιστον κατὰ ἡμῶν νεωτέρα αὐτοῦ. Διὰ τοὺς παραβάτας ὀρίζονται ποιναὶ λίαν ἀσθηταί.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α Δ Η Μ Ο Π Ρ Α Σ Ι Κ Ι

162 Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἰ. μητροπόλεως Χαλκίδος διακηρύττει, ὅτι, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2850 ἐ.δ. διαταγῆς τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ἐπαναλαμβάνεται ἡ πλειοδοτικὴ δημοπρασία περὶ ἐνοικιάσεως τοῦ δικαίωματος ὄλοτομίας ἐκ τοῦ δάσους τῆς ἰ. μονῆς Γαλατάκη α'. 1) 140 κ. μ. ξυλείας πελεκητῆς στρογγύλης και ναυπηγησίμου ἐκ πεύκης.—1350 ζυγίων καυσόξυλων πεύκης—220.000 ὀκάδων πευκοφλοιῶν 100.000 ὀκάδων ξυλανθράκων—25.000 στατήρων ἀσβέστου και β) 700 κ. μ. ξυλείας ἐκ πεύκης—7500 ζυγίων καυσόξυλων—50.000 ὀκάδων πευκοφλοιῶν—40.000 ὀκάδων ξυλανθράκων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Χαλκίδι και Λίμνῃ τὴν 14 Ἰουνίου 1931 ἡμέραν Κυριακὴν και ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας, και ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ ἐνώπιον τῶν οἰκείων εἰρηνοδικῶν, ἀντιπροσώπου τοῦ ἐν Χαλκίδι ὑπο)τος τῆς ἐθνικῆς τραπέζης και ἀντιπροσώπου τοῦ ἡγουμ)λίου τῆς ἰ. μονῆς Γαλατάκη. Ἐν περιπτώσει ματαιώσεως τῆς δημοπρασίας ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου θὰ ἐπαναλαμβάνεται αὕτη τὴν ἐπομένην Κυριακὴν. Ὁ πρόεδρος τ' ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος.

δεῖαι συνολικῶς και 45 ὀκάδων ἐρίου τῆς ἰ. μονῆς Προφήτου Ἠλίου Ὑδρας τὴν 14ην Ἰουνίου ἐ. δ. ἡμέραν Κυριακὴν και ὥραν 9—12 π. μ. ἐν Ὑδρᾷ και ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Ὑδρας τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ἐν Πόρῳ ὑπ)στήματος τῆς ἐθνικῆς τραπέζης, και τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς μονῆς. Ἐν περιπτώσει ματαιώσεως αὕτης ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς θὰ ἐπαναλαμβάνεται ἡ δημοπρασία καθ' ἐκάστην ἐφ' ἐξῆς Κυριακὴν, κηρύξια και λοιπὰ ἔξοδα δημοπρασίας βαρύνουσι τὸν τελευταῖον πλειοδότην. Οἱ ὄροι διακηρύξεως εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς μητροπόλεως ἐν Ὑδρᾷ. Ἐν Ὑδρᾷ τῇ 29 Μαΐου 1931 ὁ Πρόεδρος τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου τ' ὁ Ὑδρας και Σπετσῶν Προκόπιος.

163 Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἰ. μητροπόλεως Χαλκίδος διακηρύττει, ὅτι, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2850 ε.δ. διαταγῆς τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ἐπαναλαμβάνεται ἡ πλειοδοτικὴ δημοπρασία διὰ τὰ ἐξῆς εἶδη ὄλοτομίας ἐκ τοῦ δάσους τῆς ἰ. μονῆς Μακρυμᾶλλης. 1) 35.00 ζύγια καυσόξυλα. 2) 200 κ. μ. ξυλείας ναυπηγησίμου στρογγύλης. 3) 150.000 ὀκάδων πευκοφλοιῶν, 4) 250 κ. μ. ξυλείας μεταλλείων. 5) 125.000 ὀκάδας ξυλανθράκων. 6) 25.000 στατήρας ἀσβέστου και 7) 250 κ. μ. ξυλείας ἐξ ἐλάτης, και τοῦτο ἐκ τακτικῆς καρπώσεως ἐνεργηθησομένης συμφωνίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 139.890 διαχειριστικῆς ἐκθέσει. Ἐξ ἐκτάκτου δὲ καρπώσεως, ἦτοι διὰ διανοίξεως ἀντεμπρηστικῶν ζωνῶν α) 200 κ. μ. ξυλείας, β) 3.000 ζύγια καυσόξυλα, γ) 25.000 ὀκάδας ξυλανθράκων και δ) 30.000 ὀκάδας πευκοφλοιῶν, συμφωνῶς πρὸς τοὺς ὄρους τοῦ κατατεθειμένου εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι ὑπο)μα τῆς ἐθνικῆς τραπέζης, ὧν οἱ βουλούμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γινῶσιν καθ' ἐκάστην. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 14 Ἰουνίου ἐ. δ. ἡμέραν Κυριακὴν και ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας, ἐν Χαλκίδι και ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ, ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Χαλκίδος, ἀντιπροσώπου τοῦ ἐν Χαλκίδι ὑπο)τος ἐθνικῆς τραπέζης και ἀντιπροσώπου ἡγουμ)λίου μονῆς Μακρυμᾶλλης. Ἐν περιπτώσει ματαιώσεως αὕτης ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς θὰ ἐπαναλαμβάνεται αὕτη τὴν ἐπομένην Κυριακὴν. τ' Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος.

165 Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἰ. μητροπόλεως Ὑδρας και Σπετσῶν διακηρύττει, ὅτι, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς πενταετὴ ἐνοικίασιν αἱ ἐν Ὑδρᾷ οἰκοδομαὶ ἦτοι δύο μαγαζεῖα, μία ἀποθήκη και μία οἰκία τῆς ἰ. μονῆς Προφήτου Ἠλίου Ὑδρας κεχωρισμένως ἐνωτικῶς τὴν 21ην Ἰουνίου ἐ. δ. ἡμέραν Κυριακὴν και ὥραν 9—12 π. μ. ἐν Ὑδρᾷ και ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Ὑδρας, τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ἐν Πόρῳ ὑπ)στήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, και τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς μονῆς. Ἐν περιπτώσει ματαιώσεως αὕτης ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς θὰ ἐπαναλαμβάνεται ἡ δημοπρασία καθ' ἐκάστην ἐφ' ἐξῆς Κυριακὴν. Κηρύξια και λοιπὰ ἔξοδα δημοπρασίας βαρύνουσι τὸν τελευταῖον πλειοδότην. Οἱ ὄροι διακηρύξεως εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς μητροπόλεως ἐν Ὑδρᾷ. Ἐν Ὑδρᾷ τῇ 29 Μαΐου 1931 ὁ πρόεδρος τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου τ' ὁ Ὑδρας και Σπετσῶν Προκόπιος.

164 Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἰερᾶς μητροπόλεως Ὑδρας διακηρύττει, ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησης 34 ἄμνων ἐφειτεινῆς ἐσο-

ΔΕΛΤΙΟΝ ἘΚΚΛΗΣΙΑ,

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΟΡΟΙ ΕΥΝΑΡΜΟΝΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 50.	ΕΣΩΤ. ΦΡ. 50.	ΔΙΕΥ. ΔΟΛ. 5
ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΝΑΩΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΝΤΩΝ ΔΡΧ. 100		
ΝΑΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΔΡΧ. 50.	ΙΕΡΕΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 50	
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30		

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Δι' ἐμβάσματα και διεκπεραίωσιν: Γραφ. Δ.Ι. Συνόδου
Διὰ τὴν Σύνταξιν: Μοσχονησιῶν 12α

Τύποις «Φοῖνικος» Ὀδὸς Σταδίου 44, — Ἀθήναι